

mite, kui aga neid, mis rahvas kõrtsis häästi wiina jõi, karatses ja hüppas; nõnda iseäranis suurel laadapääwad olid temale kõige ülemad pühad, kõrtsi tuba oli tema kirik, raha tema Jumal, wiin tema õnnetooja, see aitas teda ta Jumalat kätte saada. Aga kuda peaks kül niisuguse hingega lugu olema, kui teda seitsinatsesest ihust lahutata? mis abi saab ta siis oma Jumalast ja õnnetoojast? Wiin on tdest üks imelik õnnetooja, ta rõhub wiimaks oma kummardajaid ja saadab neid hukka. Kurje inimesi ja asju on maailmas, ja mitu võtavad neid vastu, nagu saaksid neist õnnistust, aga kui arvavad oma õnne täis oleva, siis tuleb äkitselt hirmus ots kätte. Olid tuhande kahetsa sa aastat eest kaa ligi 60 meest, kes ennast ütlesid Messiasse oleva, ja ommeti oli üks ainus aga õige ja Jumalast saadetud Õnnistegija: see kellest Püha Kirik tunnistab.

Pitka Danielit olete Tallinnas kül näinud, rahvas nimetas teda enne „hebusse kroonijaks“ — aga nüüd ta on teine inimene. Kui ta muidu kõrtsitupa astus, pidid kõik filmad tema peale vaatama, ei mite et tema filmnägu nõnda hirmus oli — ilus ta kül ei olnud, sest et ta pea aegu igapäew joobnud oli, — waid seepärast, et ta ifa wandus ja sõimas. Seeford waatasid jälle

kõik tema peale; oh ime, ta ei tulnud mite wanal wiisil. Täna ta näitas nagu rõbutud müür, mis iga filmapiik tahab maha langeta. Muidu ta kolistas mööda tuba, piits peus pahandas teisi, tegi tüli — nüüd tuli taseste ja istus kobe teise nurka maha, palus leent ja siltu, mite õlut ega wiina, ohkas raskest, pühkis tolmu ja muda filmist ära — lähidelt delda, ta oli hoopis teine inimene, kui endine kuri Daniel. Kõrtsitüdruk, Mari nimi, hakkaja ja ilus noor tütarlaps waatas imeteledes tema filmi ja küsis: „Daniel, Daniel, tuled sa lõukoera: wõi muda: august — mis ime on sinuga sündinud?“ — „Danielile wõib kül üks imelik asi sündinud olla, ta ei ole ial nõnda olnud kui täna näha! — ütles tallipois, — mina isegi ei tea, mis hääle see oli, mis mind praegu hüüdis ja käs kis hooste peole matti kaeru anda; ei inimesel wõi niisugune hääle olla!“ Daniel kuulas, nina karsus ja mokad wiltu, ohkas ueste ja ütles: „wõi ta käs kis hooste häästi kaeru anda, et anna siis kaks korda enam kui muidu, ja kui weel enam tahawad, siis anna weel. Kui ma aga oma hinge tema käest peastan, siis ei ole kaertest lugupidamist!“ Tulise näljaga hakkas ta nüüd oma leent sõõma, aga seda enam ta sõi, seda enam kaa ohkas ja winggerdas, nagu saaks ta nüüd